

Digul

Octavian Paler

Marea lovește digul pe care în seara aceea
n-am avut curajul să mergem până la capăt. Piatra udă
luneca și, la un pas de noi, era ruptă. Dacă eram neatenți,
ne puteam prăbuși în apa ce fierbea dedesubt.
Dar am fost atenți. Ca totdeauna. Atât de atenți,
încât într-o zi vom renunța să mai pătrundem pe dig.
Ne vom mulțumi să ne-aducem aminte de el,
apoi ne vom aduce aminte mai rar
și îl vom uita în cele din urmă,
vom uita că-ntr-o seară eram poate hotărâți să mergem la capăt.
Acum chiar dacă aş merge pe dig,
nu mai pot s-o fac decât singur. Pot aluneca
sau pot înainta curajos. E totuna.
Și-aș vrea să uit în ce zi mă aflu, în ce an și unde,
să ascult marea lovindu-se întruna de dig, să mă întreb
cine sunt, ce vârstă am și ce caut aici.
Și de ce m-am oprit în fața acestui dig,
ca și cum l-aș cunoaște?